

Rb Den Haag, 12 december 2006, Tweede ABC**OCTROOIRECHT****Geen tweede Aanvullend Beschermings-Certificaat****• [Tekst Verordening duidelijk ter zake van dezelfde octrooihouder](#)**

Niet in geschil is dat eiseres in het bezit is van meerdere octrooien voor hetzelfde product waarvoor eerder, bij besluit van 20 mei 1997, een aanvullend beschermingscertificaat is afgegeven. Gezien deze feiten en gelet op het bepaalde in artikel 3 aanhef en onder c van de Verordening heeft verweerder de thans in geding zijnde aanvraag voor een aanvullend beschermingscertificaat terecht geweigerd. In de afwijzende beslissing had naar het oordeel van de rechtbank volstaan kunnen worden met een verwijzing naar het bepaalde in artikel 3 van de Verordening. (...). De rechtbank overweegt voorts dat de stelling van eiseres dat zij recht kan doen gelden op de afgifte van een - tweede - aanvullend beschermingscertificaat omdat de regelgeving anders discriminerend werkt, niet kan worden gevolgd. In de eerste plaats zijn de bewoordingen van artikel 3, tweede lid, eerste zin, van de Verordening EG 1610/96, waaruit blijkt dat aan de houder van meerdere octrooien welke betrekking hebben op hetzelfde product niet meerdere certificaten voor dit product kunnen worden toegekend, volstrekt helder. In de tweede plaats is het, zoals verweerder in het verweerschrift uitéén heeft gezet, uitdrukkelijk de bedoeling van de communautaire wetgever geweest om met deze bepaling de werkingssfeer van artikel 3 van de Verordening te beperken in die zin dat de - theoretische - situatie dat het aanhangig zijn van een eerdere aanvraag ten tijde van de datum van de aanvraag van een tweede certificaat er, indien aan de overige voorwaarden is voldaan, toe zou moeten leiden dat beide certificaten aan dezelfde octrooihouder voor hetzelfde product verleend dienen te worden, zich onder de werkingssfeer van de nieuwe bepaling niet langer kan voordoen. De rechtbank merkt op dat deze situatie zich in het onderhavige geval niet voordoet nu de in geding zijnde aanvraag (18 januari 1998) is ingediend na de datum van afgifte van het eerder verleende aanvullend beschermingscertificaat (20 mei 1997).

• [Verschillende octrooihouders is een ander geval](#)

De rechtbank volgt verweerder in diens conclusie dat de wetgever bewust onderscheid heeft gemaakt tussen de situatie van meerdere octrooien op naam van dezelfde octrooihouder en meerdere octrooien van verschillende octrooihouders. Verweerder heeft voor de interpretatie van artikel 3, tweede lid, van de Verordening (EG) 1610/96 terecht verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 4 mei 2006 nr. C-431104.

De stelling van eiseres dat verweerder gelet op zijn besluit van 9 januari 1998 (BIE 1998/31) niet consistent heeft gehandeld kan niet slagen nu in die zaak sprake was van twee certificaataanvragen van twee verschillende octrooihouders zodat, zoals verweerder terecht

heeft aangevoerd, van een wezenlijk andere situatie dan de onderhavige sprake was. Met betrekking tot de verwijzing door eiseres ter zitting naar het arrest van het Hof van Justitie van 23 januari 1997 Of. C-181/95 (BiochemISKB) overweegt de rechtbank dat aan de overwegingen 28 en 30, meer specifiek aan de woorden 'which may belong' in overweging 28 niet die betekenis kan worden gehecht die eiseres daaraan blijkbaar wil verbinden. De prejudiciële vraag die in dit arrest aan de orde was, te weten of de Verordening er aan in de weg staat dat wanneer één en hetzelfde product wordt gedekt door verschillende basisoctrooien aan elke basisoctrooihouder een aanvullend beschermingscertificaat wordt verleend, is een kwestie van andere orde.

Vindplaatsen: BIE 2007, nr. 66, p. 351

Rb Den Haag, 12 december 2006

(C.W. de Wit)

(...).

H. Lundbeck A/S, te Kopenhagen, eisers, vertegenwoordigd door dr. P. Bras, octrooigemachtigde, en mr. G.L. Kooy, advocaat, tegen

Octrooicentrum Nederland, vertegenwoordigd door dr. N.O.M. Rethmeier en mr. J.L. Driessen.

(...)

Motivering

Beoordeeld dient te worden of het besluit waarbij, na bezwaar, geweigerd is een aanvullend beschermingscertificaat te verstrekken, in rechte kan standhouden.

Van toepassing is de Verordening (EG) nr. 1768/92 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 18 juni 1992 betreffende de invoering van een aanvullend beschermingscertificaat voor geneesmiddelen (hierna: de Verordening). Artikel 3 (Voorwaarden voor de verkrijging van het certificaat) van de Verordening luidt als volgt.

Het certificaat wordt afgegeven indien in de Lid-staat waar de in artikel 7 bedoelde aanvraag wordt ingediend en op de datum van die aanvraag

a) het produkt wordt beschermd door een van kracht zijnde basisoctrooi;

b) voor het produkt als geneesmiddel een van kracht zijnde vergunning voor het in de handel brengen is verkregen overeenkomstig Richtlijn 65/65/EEG of Richtlijn 81/85/EEG, naar gelang van het geval;

c) voor het produkt niet eerder een certificaat is verkregen;

d) de onder b) genoemde vergunning de eerste vergunning is voor het in de handel brengen van het produkt als geneesmiddel.

Daarnaast is van belang de Verordening (EG) nr. 1610/96 van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 1996 betreffende de invoering van een aanvullend beschermingscertificaat voor gewasbeschermingsmiddelen. Ingevolge overweging 17 geldt artikel 3, lid 2, van deze verordening, mutatis mutandis, eveneens voor de interpretatie van artikel 3 van de Verordening. Arti-

kel 3, tweede lid, van de Verordening (EG) nr. 1610/96 luidt als volgt:

Aan de houder van meerdere octrooien welke betrekking hebben op hetzelfde produkt kunnen niet meerdere certificaten voor dit produkt worden toegekend. Wanneer voor hetzelfde produkt twee of meer aanvragen van twee of meer houders van verschillende octrooien aanhangig zijn, kan echter aan elk van deze octrooihouders een certificaat worden afgegeven.

Op 20 mei 1997 heeft eiseres een aanvullend beschermingscertificaat verkregen onder nummer 970016 voor het product Sertindolum, desgewenst in de vorm van een farmaceutisch aanvaardbaar zuuradditiezout. Het bij dat certificaat behorende basisoctrooi is het voor Nederland van kracht zijnde Europees octrooi 0200322. In de onderhavige aanvraag heeft eiseres verzocht om een aanvullend beschermingscertificaat voor het product Sertindolum, desgewenst in de vorm van een farmaceutisch aanvaardbaar zuuradditiezout. Het bij de onderhavige aanvraag behorende basisoctrooi als bedoeld in artikel 3 onder a van de Verordening is het basisoctrooi nummer 0392959, verkregen op 20 augustus 1997. De bij het product behorende vergunningen als bedoeld in artikel 3, onder b, van de Verordening zijn de op 6 november 1996 afgegeven vergunningen nrs. RVG 20610 t/m 20615 voor het in de handel brengen van het geneesmiddel Serdolect. Verweerder heeft negatief op de aanvraag beslist onder verwijzing naar artikel 3 van de Verordening juncto overweging 17 alsmede artikel 3, tweede lid, van de Verordening (EG) 1610/96. Kort gezegd stelt verweerder zich op het standpunt dat de regelgeving zich er tegen verzet dat twee aanvullende beschermingscertificaten voor hetzelfde product worden verstrekt aan de octrooihouder die over meerdere basisoctrooien beschikt. Eiseres heeft in beroep, evenals in bezwaar, aangevoerd dat toepassing van artikel 3, tweede lid, van de Verordening (EG) 1610/96 in het onderhavige geval tot een onredelijke situatie leidt. Er is sprake van discriminatie omdat onderscheid wordt gemaakt tussen de situatie waarbij twee octrooihouders elk een octrooi voor hetzelfde product hebben en de situatie waarbij één octrooihouder twee octrooien voor hetzelfde product heeft. Eiseres beroept zich voorts op een besluit van verweerder van 9 januari 1998 (BIE 1998/31) waarbij aan twee octrooihouders die elk een octrooi voor hetzelfde product hadden een aanvullend beschermingscertificaat is verleend, hoewel ten tijde van de indiening van het verzoek voor hetzelfde product reeds een aanvullend beschermingscertificaat was verleend. Eiseres acht dit een niet consistente handelwijze.

Verweerder heeft gemotiveerd verweer gevoerd.

De rechtbank overweegt als volgt.

Niet in geschil is dat eiseres in het bezit is van meerdere octrooien voor hetzelfde product waarvoor eerder, bij besluit van 20 mei 1997, een aanvullend beschermingscertificaat is afgegeven. Gezien deze feiten en gelet op het bepaalde in artikel 3 aanhef en onder c van de Verordening heeft verweerder de thans in geding zijnde aanvraag voor een aanvullend beschermingscer-

tificaat terecht geweigerd. In de afwijzende beslissing had naar het oordeel van de rechtbank volstaan kunnen worden met een verwijzing naar het bepaalde in artikel 3 van de Verordening. Voor zover geoordeeld moet worden dat artikel 3, tweede lid, van de Verordening (EG) 1610/96, in samenhang met artikel 3 van de Verordening, van toepassing is, overweegt de rechtbank allereerst dat, voor zover het beroep geacht moet worden te zijn gericht tegen de regelgeving als zodanig, het niet kan slagen nu ingevolge het bepaalde in artikel 8:2, eerste lid, onder a, van de Awb geen beroep kan worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een algemeen verbindend voorschrift of een beleidsregel.

De rechtbank overweegt voorts dat de stelling van eiseres dat zij recht kan doen gelden op de afgifte van een tweede - aanvullend beschermingscertificaat omdat de regelgeving anders discriminerend werkt, niet kan worden gevolgd. In de eerste plaats zijn de bewoordingen van artikel 3, tweede lid, eerste zin, van de Verordening EG 1610/96, waaruit blijkt dat aan de houder van meerdere octrooien welke betrekking hebben op hetzelfde product niet meerdere certificaten voor dit product kunnen worden toegekend, volstrekt helder. In de tweede plaats is het, zoals verweerder in het verweerschrift uitéén heeft gezet, uitdrukkelijk de bedoeling van de communautaire wetgever geweest om met deze bepaling de werkingssfeer van artikel 3 van de Verordening te beperken in die zin dat de - theoretische - situatie dat het aanhangig zijn van een eerdere aanvraag ten tijde van de datum van de aanvraag van een tweede certificaat er, indien aan de overige voorwaarden is voldaan, toe zou moeten leiden dat beide certificaten aan dezelfde octrooihouder voor hetzelfde product verleend dienen te worden, zich onder de werkingssfeer van de nieuwe bepaling niet langer kan voordoen. De rechtbank merkt op dat deze situatie zich in het onderhavige geval niet voordoet nu de in geding zijnde aanvraag (18 januari 1998) is ingediend na de datum van afgifte van het eerder verleende aanvullend beschermingscertificaat (20 mei 1997).

De rechtbank volgt verweerder in diens conclusie dat de wetgever bewust onderscheid heeft gemaakt tussen de situatie van meerdere octrooien op naam van dezelfde octrooihouder en meerdere octrooien van verschillende octrooihouders. Verweerder heeft voor de interpretatie van artikel 3, tweede lid, van de Verordening (EG) 1610/96 terecht verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 4 mei 2006 nr. C-431104.

De stelling van eiseres dat verweerder gelet op zijn besluit van 9 januari 1998 (BIE 1998/31) niet consistent heeft gehandeld kan niet slagen nu in die zaak sprake was van twee certificaataanvragen van twee verschillende octrooihouders zodat, zoals verweerder terecht heeft aangevoerd, van een wezenlijk andere situatie dan de onderhavige sprake was. Met betrekking tot de verwijzing door eiseres ter zitting naar het arrest van het Hof van Justitie van 23 januari 1997 Of. C-181/95 (Bi-ochemISKB) overweegt de rechtbank dat aan de overwegingen 28 en 30, meer specifiek aan de woorden 'which may belong' in overweging 28 niet die betekenis

kan worden gehecht die eiseres daaraan blijkbaar wil verbinden. De prejudiciële vraag die in dit arrest aan de orde was, te weten of de Verordening er aan in de weg staat dat wanneer één en hetzelfde product wordt gedekt door verschillende basisoctrooien aan elke basisoctrooihouder een aanvullend beschermingscertificaat wordt verleend, is een kwestie van andere orde.

Op grond van het vorenstaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Hetgeen anders of meer is aangevoerd kan niet tot een ander oordeel leiden.

Voor een proceskostenveroordeling ziet de rechtbank geen aanleiding.

Beslissing

De Rechtbank 's-Gravenhage,

Recht doende:

Verklaart het beroep ongegrond.

(...)
